

De hele wereld in één blik

Bravoure is niet wat **Minne Koole** (25) tot acteertalent van het jaar maakt. Het zit 'm juist in zijn kleine, maar veelzeggende spel en zijn grote talent voor verwondering.

Door **Herien Wensink** Foto **Imke Panhuijzen**

Ze zijn goed bevriend: acteurs Chris Peters en Minne Koole. Toen Peters vorig jaar door het Volkskrant-panel werd verkozen tot acteertalent van het jaar, nam Koole hem mee uit eten om het te vieren.

Koole: 'Chris grapte nog dat ik heus volgend jaar wel aan de beurt zou zijn.' En verdomd: dit jaar stond Minne Koole prompt bij de meeste panelleden bovenaan hun lijstje. In de eerste plaats om zijn bijzondere hoofdrol in *Niemand in de stad* – zijn eerste filmrol, die meteen ook zijn doorbraak betekent.

'Minne Koole toont in *Niemand in de stad* zijn natuurtaent', schreef een panellid. Een ander: 'Prachtig klein spel van een zorgvuldige speler.' Een derde hield het simpel: 'Charismatisch, technisch goed.' Grotere woorden waren er ook: 'Wat een droomdebuut!' En dat terwijl Koole in de film van regisseur Michiel van Erp ogenschijnlijk helemaal niet zoveel te doen krijgt. Zeker, hij zit in elke scène, maar het is alsof zijn personage steeds net buiten de actie valt. De grote emoties en ontwikkelingen komen andere personages toe. Hij heeft niet eens heel erg veel tekst. De wereld draait om hem heen terwijl hij stilstaat.

Wat Minne Koole in die rol heel goed doet, is kijken. Hij observeert, registreert en incasseert. Dat klinkt klein, maar dat is het niet. Bij hem zie je het in zijn ogen als er iets in zijn binnenste verschuift. Een inzicht, openbaring, een opleving, een levensles – ze blijken uit een subtiele modulatie van zijn blik. Philip zwijgt, en hij kijkt. Hij neemt de wereld in zich op en wordt zo – schoorvoetend – volwassen.

Koole is niet uitverkoren om zijn bravoure of theatraaliteit – kleuren die hij overigens ook in zijn palet heeft. In *Niemand in de stad* toont hij zich een 'kalere' acteur dan Chris Peters, hier ook zijn flamboyante tegenspeler.

Koole heeft een bepaalde bescheidenheid, zijn spel is subtiel en vrij van franje. Maar hij kan iets dat niet zo veel acteurs kunnen: zijn binnenwereld tonen met één blik. En dan knippert-ie met zijn ogen en het is weg. Zo blijft er altijd iets te raden over.

Regisseur Michiel van Erp weet nog goed hoe Koole binnenstapte voor de auditie. 'Minne ziet er opvallend uit. Origineel, eigen. Hij is geen standaard-schoonheid maar wel charismatisch en intrigerend. Als je hem ziet, denk je meteen: wat gaat er in die jongen om? Hij draagt een geheim met zich mee.' Van Erp had geen vastomlijnd beeld van zijn gedroomde hoofdrolspeler. 'Ik wilde me laten verrassen. En Minne heeft me totaal overrompeld.' Ook al was dit dan zijn eerste film, en was hij 'zo groen als gras', aldus Van Erp: 'Ik heb van mijn keuze geen dag spijt gehad. Ik heb zelfs wel eens bij mezelf gedacht: als deze film lukt, dan wordt Minne heel groot. Er zijn er niet zoveel als hij.'

Minne Koole, die in 2017 afstudeerde aan de Amsterdamse Toneel en Kleinkunst Academie, is de zoon van filmmaker Boudewijn Koole en fotograaf Wineke Onstwedder. Van huis uit kreeg hij de liefde voor kunst mee, zegt hij, en vooral 'een grenzeloze liefde voor verhalen.' Als kind verslond hij Griekse mythen, en eiste van zijn vader dagelijks een nieuwe aflevering van diens zelfverzonnen slaapkamersaga rond de Grobbeldobbels. Nog steeds heeft hij een grote fantasie, zegt Koole. 'In mijn verbeelding kan ik dingen enorm opblazen.'

Als acteur lijkt Koole ook te kunnen

verdwijnen in die fantasie. Van Erp herinnert zich de opnamen van een verdrietige scène in de film, waarin Philip (spoiler!) rondwaart op de woonboot van een overleden vriend. 'Minne was alleen binnen met de cameraman en de geluidstechnicus. Hij nam de tijd en deed spontaan wat in hem opkwam: hij ging achter de piano zitten, pakte een fotolijstje op. Soms huilde hij even, en slikte zijn tranen weer weg. Het duurde misschien wel een half uur, en het leek alsof hij in die tijd alles om zich heen vergat.'

Koole, bescheiden: 'Het is ook gewoon heel technisch hoor. Spelen is een ambacht.'

Maar toch, houdt Van Erp vol, het zit hem in zijn grote empathische vermogen. 'Bij Minne komt alles heel erg binnen. En dat zie je.' Koole kijkt, voelt, en geeft daar vorm aan. 'De meeste acteurs hebben meer handvatten nodig.' Daarbij voelt hij feilloos aan wat een scène nodig heeft, zegt Van Erp, en durft hij te vertrouwen op zijn intuïtie, soms tot ergernis van de regisseur, als het nèt even niet uitkomt.

Ja, hij kan soms wel in het moment verdwijnen, zegt Koole. Tijdens het draaien van de scène (spoiler, wederom!) waarin hij het uitmaakt met zijn filmvriendin Julia Akkermans werden beide acteurs opeens écht emotioneel. 'We hadden een heel leuke vriendschap op de set en dit was onze laatste scène samen. Ons filmafscheid was ook een echt afscheid. Dat emotioneerde ons opeens allebei. Het overviel me. Acteren is geen toveren, ik wil er niet te heilig over doen. Maar heel soms gebeurt er iets magisch.'

Je hoeft hem maar een klein beetje aan te sturen en hij 'schiet de hemel in', zegt regisseur Marcus Azzini over Koole. Azzini regisseerde hem dit seizoen in *Allemaal mensen* van Toneelgroep Oostpool, een voorstelling met een ongebruikelijke, losse vorm, zonder vast script, en met scènes en teksten die zijn ontstaan vanuit heel persoonlijke ontboezemingen van de spelers. Hij deed dat heel goed, zegt Azzini, maar hij vond het héél eng. 'Geef hem een stuk tekst en hij loopt ermee weg. Maar dit, zo persoonlijk en dichtbij, vond hij heel moeilijk. Het goeie is dat juist die worsteling heel mooie scènes heeft opgeleverd. Minne heeft de angst, de twijfel en het niet-weten omarmd.'

Koole: 'Angst is toch ook een heel normale menselijke emotie? Ik vond dat écht heel eng. Maar ik dacht: dan moet ik daar ook voor gaan staan. *Face your fears*. Iets dat je bang maakt is vaak iets dat je belangrijk vindt.'

Zelf vindt Koole het moeilijk om

zijn eigen talent te omschrijven. 'Praten over acteren is verschrikkelijk. Het is het moeilijkste dat er is.' Maar goed, vooruit dan, omdat we aandringen: 'Ik heb denk ik een groot enthousiasme, veel energie, veel fantasie, en ook wel iets maniaaals: ik kan mezelf ergens helemaal in storten. Verder vind ik het moeilijk om sluitende uitspraken over mezelf te doen. Misschien wist ik een paar jaar geleden nog wel beter wat voor soort acteur ik was dan nu. Je kan wel prat gaan op je intelligentie, je techniek of je goeie tekstbehandeling, maar tegelijk kan ik geraakt zijn door een acteur die juist weer authentiek en eerlijk is.'

Een voorbeeld heeft hij wel: Jacob Derwig, 'dat is de allergrootste acteur van Nederland. Hij kwam een keer eten in een café waar ik werkte, en toen was ik echt *star struck*. In mijn eerste jaar op de toneelschool heb ik hem een liefdesbrief geschreven. Hij schreef ook nog terug, heel aardig.'

Als puber raakte hij verslinderd aan toneel toen hij *Angels in America* van Toneelgroep Amsterdam bezocht. 'What the fuck, dacht ik, is dit theater?' Mooie mijlpaal in zijn korte carrière: hij kon vorig jaar een rol overnemen in de TA-productie *Kings of War* en speelt nu dus al bij dat bewonderde gezelschap.

Want dat zou bijna worden vergeten, bij zo'n mooi filmdebuut, maar Koole viel dit jaar óók op in het theater. In *Kings of War* en *Allemaal mensen* dus, en in *Princess* van Oostpool en Sonnevanc, een zogeheten 'trailer-voorstelling' voor pubers die langs schoolpleinen toert. Een panellid schreef: 'Minne is vooral ook in het theater een transformeer talent.' En een ander: 'Zelfs op de vierkante meter in de laadbak van een vrachtwagen (trailer-voorstelling *Princess*) wist hij voor zestig pubers een fraai spel te maken van gevoelige onderwerpen zoals seksualiteit en gender.'

Azzini prijst de manier waarop Koole zich in *Allemaal mensen* op toneel uiteindelijk revancheert. In een mooie, deels geïmproviseerde scène aan het eind van de voorstelling neemt hij uitgebreid zijn omgeving in zich op en benoemt alles om zich heen, alsof hij het zojuist voor de allereerste keer heeft gezien. Azzini: 'Dat moment is heel ontroerend. Minne heeft talent voor verwondering.'

Ja, beaamt Koole, 'verwondering vind ik het mooiste en belangrijkste dat er is, in de kunst en in het leven. Ik kan een bijna kinderlijke verbazing voelen over de wereld, hoe wij nu via een satelliet praten over de telefoon, hoe de lucht opeens roze kan zijn als je even opkijkt tijdens het fietsen. Die verwondering neem ik mee in mijn spel. Dat hoop ik nog lang zo te houden.'

BILAL WAHIB (19)

Even authentiek als ambitieus.

Al voor het tweede jaar op de tweede plaats van onze talentenspecial: Bilal Wahib. 'Huileringwekkend authentiek', was Wahib volgens de *Groene Amsterdammer* in tv-film *Malik* (van Shady El-Hamus), waarin hij subtiel toonde hoe onder de haat van een ontsprende tiener een verlangen naar liefde schuilt. Bilal is intussen 19, en voegde aan zijn toch al indrukwekkende cv (*A'dam-E.V.A.*, *Broeders*, *Fissa*, en *Layla M.*) afgelopen jaar de serie *Mcro Maffia* toe, en de film *Taal is zeg maar echt mijn ding*. En nog steeds gaat alles hem veel te langzaam, zo zei hij in mei in *de Volkskrant*. Hij wil 'zo snel mogelijk een Gouden Kalf'. Gelukkig staan hem dit jaar hoofdrollen te wachten in de vriendenkomedie *De Libi* en het drama *Paradise Drifters*.

BAS KEIZER (20)

Hij kwam, hij zag en hij overwon.

Alweer zo'n jonkie, slechts een fractie ouder dan Wahib, is Bas Keizer. Keizer dook vorig jaar uit het niets op om prompt onze harten te stelen met de titelrol in de film *Cobain* van Nanouk Leopold. Louter lof viel hem na dit speelfilmdebuut ten deel. 'Erg knap, hoe debutant Bas Keizer in Nanouk Leopolds nieuwe film *Cobain* zijn personage reliëf geeft, alleen al dankzij die subtiele schakeringen in zijn blik', schreef *de Volkskrant* in de recensie, om een paar maanden later te constateren dat het 'genant' was dat Keizer niet voor een Gouden Kalf werd genomineerd. Zelfs de wereldpers merkte de jonge acteur op, toen *Cobain* in februari op het filmfestival van Berlijn in première ging. 'Bas Keizer is een ster in wording', schreef *The Hollywood Reporter*.

HOE HET VERDER GING MET ACTEUR CHRIS PETERS (24)

'Het afgelopen jaar heb ik veel gedaan. De film *Niemand in de stad* is uitgekomen, maar ik heb vooral theaterdingen gedaan. Afgelopen zomer heb ik met Jonas Smulders en Martijn Lakemeier op de Parade gestaan in de voorstelling *Allemaal*

mensen van Marcus Azzini. In 2016 heb ik, vlak nadat ik was afgestudeerd, auditie gedaan voor de toneelvoorstelling *Turks Fruit* die binnenkort in première gaat. Ik vertolk de rol van Jan Wolkers. Dat ik in zo'n groot stuk mag spelen, vind ik

geweldig maar het is een grote verantwoordelijkheid, ik zie het als een uitdaging. Ik wil graag zo veel mogelijk verschillende rollen spelen, zodat mijn naam niet verbonden wordt aan één vast type.' **CvG**

“

In mijn eerste jaar op de toneelschool heb ik Jacob Derwig een liefdesbrief geschreven

“

Face your fears. Iets dat je bang maakt is vaak iets dat je belangrijk vindt

Styling

Elise Verhoeven

Haar en make-up

Pascale Hoogstraate

Assistent

Juul Timmermans

Pak

Asos

Polo

Arket

Button

'A part of' by Sanne Jansen

Sokken

Marni

Sneakers

Arket

